

Scénář - Pamětník

V rámci projektu Příběhy našich sousedů jsme se sešli s panem Janem Kozlíkem, který nám povyprávěl o svém životě v komunistickém Československu.

Pan Jan Kozlík se narodil 4. ledna roku 1946 v Mšenu, kde strávil své dětství a mládí. Když bylo panu Kozlíkovi sedm let, byla provedena tzv. měnová reforma na kterou má pan Kozlík konkrétní vzpomínky.

„To co stálo jeden den korunu, stálo padesát korun.“

„Když jsem šel ráno pro mléko, které stálo dvě koruny, tak jsem platil sto korunou.“

Pan Kozlík se narodil do nábožensky založené rodiny, což mu později přineslo potíže a to proto, že komunistická vláda proti náboženství bojovala. Pan Kozlík si do teď pamatuje, jak ho paní učitelka na základní škole shazovala, protože byl evangelického vyznání.

„Ty jsi myslíš, že je nějaký Bůh? Myslím, že je. Tak mi ho ukaž.“

Když se pan Kozlík rozhodoval, na jakou střední školu půjde, neměl moc na výběr. Vzhledem k tomu, že jeho otec nesouhlasil s tehdejšími režimem, neúčastnil se voleb, byl věřící a syna nezapsal do sdružení dětí a mládeže zvaného Pionýr, musel se pan Kozlík vyučit elektrikářem.

„No to už mi bylo patnáct, takže jsem to cítil jako křivdu.“

„Bylo mi to líto, to jako musím přiznat.“

Nakonec se panu Kozlíkovi podařilo vystudovat střední elektrotechnickou průmyslovou školu a v roce 1968, v době uvolnění režimu, byl přijat na teologickou fakultu Univerzity Karlovy.

V roce 1971 ministerstvo nařídilo vyvěsit vlajky na den výročí, kdy se komunistická strana v Československu chopila moci. Jelikož pan Kozlík nepovažoval tento den za svůj svátek, rozhodl se ke svéráznému protestu.

„Správce nebo domovník vyvěsil vlajky, a já jsem je sundal.“

Za tento odvážný čin byl pan Kozlík z fakulty vyloučen.

Později pan Kozlík na protest proti komunistickému režimu podepsal mnoho petic, mezi nimi i Chartu 77. V roce 1983 se stal dokonce jejím mluvčím, což bylo ještě nebezpečnější, než ji jenom podepsat. Mluvčím Charty se stal v době, kdy v Sovětském svazu zemřel Leonid Brežněv a na jeho místo nastoupil Jurij Andropov. O to byla situace nebezpečnější, protože se nevědělo, jakým směrem se bude komunistický režim vyvíjet. Naštěstí nebyl režim utužován a pan Kozlík nebyl nijak výrazně stíhán.

Po Sametové revoluci roku 1989 obdržel pan Kozlík od vedení fakulty omluvný dopis a byl přijat zpět ke studiu, které úspěšně dokončil.

Rády bychom poděkovaly panu Janu Kozlíkovi za jeho poutavé vyprávění, které nám přiblížilo život v tehdejší Československé socialistické republice. Děkuje.